

گزارش

اقامت ورزشی‌ها در کشورهای غربی

۳۰ ورزشکار ایرانی اقامت آمریکا دارند

■ از بحث پناهندگی برخی از ورزشکاران رشته‌های رزمی و قایقرانی که بگذریم، از تغییر ملیت قهرمانان کشتی هم که بگذریم، بحث گرفتن «گرین کارت» آمریکا از سوی فوتبالیست‌ها به نوبه خود جالب توجه است.

اگرچه روزی مایلی کهن‌ در انتقاد به برخی از این فوتبالیست‌ها گفته بود: «اگر ما با آمریکا مشکل داریم به چه علت ورزشکاران‌مان برای رفتن به ینگه دنیا سر و دست می‌شکنند؟» اما از علاقه فوتبالی‌ها برای گرفتن گرین کارت آمریکا چیزی کم نشده است. ظاهرا کسب اقامت آمریکا برای فوتبالیست‌های ایرانی سهل و آسان شده؛ چرا که تعدادی از آنها کمتر از چند سال فعالیت ورزشی به لحاظ مالی جیب‌های خود را پر می‌کنند و برای کسب اقامت اقدامات لازم را انجام می‌دهند و پس از گذراندن پروسه چند ماهه راهی ایالات متحده می‌شوند. این اتفاق در مورد لژیونر‌ها هم افتاده است. آنها با حضور در هر کشور اروپایی یا آمریکا تمایل چندانی برای بازگشت ندارند و تمام تلاش‌شان این است تا جای پای خود را محکم و مایلی عمر ورزشی خود را در خارج از ایران سپری کنند. آفشین بیروانی نخستین فوتبالیستی بود که پا به کشور آمریکا گذاشت و اقامت این کشور را گرفت. حضور در جام جهانی ۹۸ فرانسه با آن نسل طلایی فوتبال ایران هم بهانه‌ای شد برای اینکه بیشتر ملی‌پوشان آن زمان شهروند آمریکا شوند و سالی چند بار به این کشور سفر کنند.

البته بیروانی می گوید که از طریق فوتبال گرین کارت‌ش را نگرفته و از طریق دیگری توانسته شهروند آمریکا شود.

کاپیتان و سرمربی اسبق پرسپولیس در این‌باره توضیح می‌دهد: «من از ارتباط‌های ورزشی استفاده نکردم و به دلیل اینکه همسرم در آنجا تحصیل می‌کرد، توانستم گرین کارت بگیرم. زمانی که جام‌جهانی رقتیم من گرین کارت داشتم. تقریباً ۱۵ سالی می‌شود بعد از آن بود که بقیه فوتبالیست‌ها برای شهروند شدن در آمریکا اقدام کردند.»

«ستیزن» شدن علی دایی هم بهانه‌ای شد تا مایلی که زبان به انتقاد باز کند.

در حال حاضر شاید بالغ بر ۳۰ ورزشکار که بیشتر آنها فوتبالیست هستند اقامت کشور آمریکا را دارند. در میان این اسامی، نام‌هایی چون قلعه‌نویی، دایی، پیروانی، کاظمی و… مشاهده می‌شوند.

گفته می‌شود با صرف هزینه‌ای نزدیک به ۴۰ میلیون تومان می‌توان اقامت ایالات متحده را گرفت. البته در میان سرشناسان فوتبال، استثناهایی هم وجود دارند. محمد خاکیور و اصغر شرفی نیز در آمریکا اقامت دارند و آنها هر از چندگاهی برای انجام فعالیت‌های شخصی و ورزشی به ایران سفر می‌کنند.

برای دریافت گذرنامه آمریکایی هر فرد باید به طور مداوم پنج سال در این کشور حضور داشته باشد یا حداقل هر شش ماه یکبار به آمریکا سفر کند. پس از این پنج سال، فرد می‌تواند برای دریافت حق شهروندی آمریکا اقدام کند.

یک فرد مطلع در مسایل و قوانین آمریکا در این خصوص به خبرگزاری برنا می‌گوید: «طبق قوانین جاری کشور آمریکا، آنهایی که پس از پنج سال قصد دارند «ستیزن» آمریکا شوند، باید زیر پرچم این کشور قسم بخورند که در هر شرایطی حتی زمان جنگ زیر پرچم آمریکا باشند. جدا از سوگند باید به ۳۰ تا ۴۰ سوال هم پاسخ دهند، مثل رسیدن چند سوال کتبی انگلیسی، اینکه اولین رئیس‌جمهور آمریکا کیست، چند نفر عضو مجلس سنا هستند، استقلال آمریکا در چه سالی صورت گرفت، آمریکا چند ایالت دارد و سوالات دیگری مطرح می‌شود و زمانی که سوگند انجام شد و سوالات پاسخ داده شدند، برگه‌ای به فرد مذکور به عنوان جواز داده می‌شود تا با مراجعه به اداره گذرنامه، گذرنامه اصلی را دریافت کند.»

این در حالی است که پیش از دریافت گذرنامه اصلی، گذرنامه‌ای سفید در اختیار افرادی که گرین کارت دارند قرار داده می‌شود تا آنها برای سفر به کشورهای مختلف مشکلی نداشته باشند.

البته سفر و اخذ اقامت در کشورهای غربی مختص ورزشکاران حاضر و جوان نیست؛ چرا که دیده می‌شود بسیاری از پیشکسوتان ورزشی هم از روش‌های گوناگون استفاده می‌کنند تا خود را به آن سوی مرزها برسانند.

شاید در این رابطه باید به کم‌کاری صندوق حمایت از پیشکسوتان و قهرمانان ورزشی اشاره کرد؛ چرا که به نظر می‌رسد جدا از انگیزه «پندهای بهتر»، ورزشکاران از دوران بازنشستگی خود می‌ترسند.

ترس آنها از نبود فضای سرمایه‌گذاری، حقوق بازنشستگی کافی، فعالیت‌های شغلی مناسب در دوران بازنشستگی است. در این راستا، یکی از بازیکنان فوتبال کشورمان که ارتباط نزدیکی با برخی ورزشکارانی که مجوز اقامت در آمریکا را کسب کرده‌اند، دارد، می‌گوید: «در حال حاضر این افراد اخذ اقامت کشور آمریکا را برای خود، ارزش می‌دانند و برخی اوقات بحث چشم و هم‌چشمی نیز وسط می‌آید؛ اهالی فوتبال به فکر دوران بازنشستگی خود هستند.»

«قهرمانان گوناگـو باید خودشان قسط‌های خانه‌ایشان را بدهند.» این تنها جوابی است که مسوولان ورزش کشور پس از ماه‌ها انتظار، در قدرانی از عملکرد مدال‌آوران بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰ گوناگـو به آنها تحویل می‌دهند.

صندوق حمایت از قهرمانان و پیشکسوتان ورزشی پس از کسب عنوان چهارمی ایران در این رویداد آسیایی به دستور سازمان تربیت بدنی به همه قهرمانان ملی این رقابت‌ها قول صاحب‌خانه شدن را داد.

بر همین اساس قرار شد اهدای واحدهای مسکونی به مدال‌آوران این بازی‌ها از همان زمان در دستور کار قرار گیرد تا مثلاً نفرات برتر که به عنوان نخستین پاداش خود ۱۵۰ سکه طلا دریافت کرده بودند، به طور ویژه تقدیر شوند.

در حالی که نزدیک به هفت ماه از این بازی‌ها می‌گذرد، تازه معلوم شده این قهرمانان خودشان باید اقساط خانه‌های خود را که گفته می‌شد در مناطقی دورافتاده است، پرداخت کنند.

زمانی که خبر خانه‌دار شدن مدال‌آوران گوناگـو اعلام شد، هیچ‌گونه توضیح و اطلاع‌رسانی در مورد اینکه این خانه‌ها کجا، به چه صورت و با چه شرایطی به ورزشکاران اهدا می‌شود، داده نشد.

با توجه به این موضوع بیشترین ورزشکاران با خیال «صاحب‌خانه» شدن اقدام به دریافت حواله‌های خانه‌های مسکونی وعده داده شده کردند به امید اینکه یکی از دغدغه‌های اصلی آنها برای رسیدگی همزمان به زندگی شخصی و ورزش حرفه‌ای برطرف شود.

اما در شرایطی که روزهای زیادی از وعده عملی نشود علی‌سعدیلو، رئیس سازمان منحل شده تربیت بدنی می‌گذرد، شنیده می‌شود محل و شرایط این خانه‌ها دورتر و بدتر از آنی است که بتواند قهرمانان ایران را به زندگی در آن دلخوش کند.

با این حال در شرایطی که برخی از مدال‌آوران اصلا از این طرح استقبال نکردند، آن دسته از ورزشکارانی هم که برای خانه‌دار شدن اقدام کرده بودند حالا معترض شده‌اند و رضایتی از مراحل طی‌شده این طرح ندارند.

طرح دولت برای ساماندهی بازار مسکن که از آن به عنوان «مسکن مهر» یاد می‌شود و همه افراد می‌توانند از آن برای خانه‌دار شدن استفاده کنند، درست همان طرحی است که برای صاحب‌خانه شدن ورزشکاران مدال‌آور گوناگـو مورد استفاده قرار گرفته است.

این در حالی است که تبلیغاتی که برای صاحب‌خانه شدن این قهرمانان انجام شد بالاتر از مسکن مهر بود و

گفته می‌شد، هر یک از این نفرات در هر شهری که ساکن هستند صاحب‌خانه می‌شوند.

با این حال صندوق حمایت از قهرمانان و پیشکسوتان ورزش برای خانه‌دار شدن طلایی‌های گوناگـو اقدام

کرده است. این صندوق بدون دریافت هیچ هزینه‌ای از ورزشکاران، برای هر یک از آنها که اقدام به ارایه مدارک خود کرده‌اند پنج میلیون تومان واریـز کرده تا مراحل صاحب‌خانه شدنشان طی شود.

یوسف کرمی، کاپیتان تیم ملی توانکـندو که برای دریافت حواله واحد مسکونی خود از طریق صندوق

حمایت از قهرمانان و پیشکسوتان ورزشی اقدام کرده است، با ناراحتی در این باره می‌گوید: «فکر می‌کردم در یک محل درست و حسابی به ما خانه می‌دهند، چون تبلیغاتی که در این زمینه شد در حد یک منطقه خوب مثل بالا شهر تهران بود نه محل مسکن‌های مهر. خانه‌هایی که به ما تعلق می‌گیرد ۲۷ کیلومتر دور از تهران است. فکر هر جا را می‌کردیم جز اینکه در این منطقه خانه بگیریم. فکر نمی‌کنم ورزشکارانی هم که مستاجر هستند آنجا را برای زندگی انتخاب کنند. هر کس خانه نداشته باشد، می‌تواند آنجا خانه بگیرد. اینکه نیاز به مدال آسیایی نداشت.»محمدباقی معتمد، دیگر طلایی توانکـندو کار ایران در گوناگـو از این قضیه گلایه می‌کند:

«کارهای لازم را برای گرفتن خانه انجام دادام و تا دو، سه ماه دیگر تحویل می‌گیرم. اما واقعا جـای آن برای

ورزش

پاداش قهرمانان گوناگـو خانه‌های اقساطی است

تو فکر یک سققم

آزادپور، هنوز پاداش قهرمانی‌اش نگرفته‌اند.نگاره‌ای از عکس/ Getty Daily

زندگی خوب نیست. خانه‌های مورد نظر در محله فردوسی شهریار هستند. کاش جای بهتری در نظر گرفته می‌شد تا حداقل برای آنهایی که مشکل مسکن دارند، فایده‌ای داشته باشند.»امید نوروزی، فرنگی کار وزن ۶۰ کیلوگرم کشورمان نیز در این خصوص می‌گوید: «قرار بود خانه‌های اهدایی با متراژ ۱۲۰ متر و در شهر خود ورزشکاران باشد

نه خانه‌های ۷۵ متری در شهریار. بهتر بود حداقل محلی را برای زندگی انتخاب می‌کردند که مناسب زندگی باشد. اینجا که به عنوان محل خانه ورزشکاران حرفه‌ای انتخاب شده، «دهات» است. این چه صاحب‌خانه‌شدنی است. یعنی من نمی‌توانستم خودم برای خرید این خانه‌ها اقدام کنم؟ واقعا که به مرگ می‌گیرند تا به تب راضی شویم.»

خدیجه آزادپور، تنها بانوی ورزشکار طلایی ایران در گوناگـو نیز که از این بابت گلهمند است، می‌گوید: «وقتی برای ارایه مدارک و گرفتن خانه اقدام کردم، متوجه شدم خانه‌ها همان مسکن مهر است. اما واقعا نمی‌دانستم محل مسکن‌های مهر و شرایط آن، این‌گونه است. به هر حال اقدام کردیم اما هنوز خانه‌ای تحویل نگرفتیم. این کار باعث شده، فقط اسم ما و اینکه خانه‌دار شدیم،میرسان‌ها بیفتند»

حمله دوباره دایی به کاشانی

گفتند ماموریت‌شان تمام شده، می‌خواهند به آموزش و پرورش برگردند

باشگاه پرسپولیس بود، حالا در مورد کمیته فنی هم نظرات جالبی دارد: اما آقایان بگویید دنبال چه چیزی هستند، منظور این روزها پاشان افتاده که کمیته فنی تشکیل دهند، چرا پای کسانی را وسط می‌کشند یا پشت آنها پنهان شوند، چرا کمیته فنی را به مردم و رسانه‌ها معرفی نمی‌کنید تا نظرات‌شان را بدهند. شاید بعد از این حرف‌های من این کار را بکنند. علی دایی در مورد کار کردن با جیب کاشانی می‌گوید: در صورتی که هیات مدیره پرسپولیس مشخص شود، با کمال میل و فقط به خاطر هواداران پای میز مذاکره خواهم نشست، چون برخی آقایان چند روز پیش اعلام کردند ماموریت‌شان تمام شده و می‌خواهند به آموزش و پرورش برگردند، اما این‌طور نشد. من با این آقایان کاری ندارم.

بازگشت نوله

در سید چهارم این رقابت‌ها هم نوواک جوکوویچ صرب حاضر است. او در رقابت‌های رولان گاروس در بازی چهل و دوم خود در فصل، برابر راجر فدرر باخت و نتوانست به رکورد جان مک انرو برسد. پس از آن بازی نوواک دیگر در هیچ تورنمنتی حاضر نشد و حالا دوباره گام به ویمبلدون گذاشته تا روزهای خوشی را از سر بگیرد. نوواک اگر بتواند به فینال برسد، مرد شماره یک دنیا می‌شود ولی او تا به حال نتوانسته در ویمبلدون فینالیست شود و امسال به نظر مصمم‌تر می‌رسد: «در رولان گاروس نمایش خوبی داشتم. بسر این نکته واقفم که برای ادای دین به هوادارام باید در این بازی شرکت کنم ولی باید بگویم هیچ‌گاه چنین پیشنهادی را قبول نخواهم کرد و در این بازی دوستانه شرکت نخواهم کرد.» پس از این ماجرا بود که خیلی‌ها، این فرضیه را مطرح کردند که بالاک از اینکه شمار بازی‌هایش در تیم ملی به عدد صد نرسیده، ناراحت است. بالاک ۹۸ بازی ملی دارد و در صورت بازی برابر برزیل شمار بازی‌هایش به عدد ۹۹ می‌رسد. البته مطرح شدن چنین موضوعی هم خشم قدیمی‌های آلمان را برانگیخته است. پل برانتینر، مدافع کناری دهه ۷۰ تیم ملی آلمان با انتقاد از جنجال‌های اخیر گفت: «در بایرن مونیخ همیشه بازوبندم را زیر پیراهن مخفی می‌کردم چراکه نیاز نداشتم تیم بداند که من رئیس‌شان هستم. ۵۰ بازی ملی دیگر چیست؟ یا صد بازی ملی؟ بالاک ۹۸ بازی ملی دارد. صد یا ۱۵۰ بازی ملی کلاما عادی و بی‌اهمیت است.» برانتینر ۵۹ ساله آرزو کرد، بالاک هم‌اوت در بازی دوستانه برابر برزیل بتواند از رقابت‌های ملی کناره‌گیری کند. او با وجود انصراف بالاک به او پیشنهاد کرد، پیشنهاد فدراسیون فوتبال آلمان را بپذیرد و به آن تن بدهد. او گفته شایسته است بالاک یکبار دیگر هم بازی کند. به باور برانتینر، هافبک کنونی بایرولرکوزن می‌تواند در جریان بازی با هواداران و همبازیانش در تیم ملی خداحافظی کند چراکه دورانی باشکوه را در تیم ملی داشته است.

اسا در این بین مهم‌ترین مساله‌ای که اعتراض مدال‌آوران بازی‌های آسیایی را به همراه داشته، این است که به غیر از پنج میلیون تومانی که به عنوان پیش‌پرداخت، از طرف صندوق حمایت از قهرمانان و پیشکسوتان هزینه شده، پرداخت اقساط مربوط به این خانه بر عهده خود ورزشکاران است. سعیدرضا عاصمی، مدیر این صندوق این قضیه را تایید می‌کند و می‌گوید: «مبلغ قسط این خانه‌ها خیلی زیاد نیست. حداقل از پول اجاره خانه که کمتر است.»با تمام این اوصاف اگر چه تحویل این خانه‌ها تا الان مورد توجه این ملی‌پوشان قرار نگرفته اما صندوق حمایت از قهرمانان و پیشکسوتان بعد از گذشت ماه‌ها از پایان بازی‌های آسیایی هفته گذشته اعلام کرد، به مدال‌آوران نقره و برنز این بازی‌ها هم واحد مسکونی اهدا خواهد شد. جالب اینجاست این خبر خیلی مورد توجه این دسته از ورزشکاران قرار نگرفته است، البته به جز آنهایی که اصلا از موضوع خبر نداشتند.

به گزارش مهر، بر اساس پیگیری‌های انجام شده ورزشکاران رشته‌های والیبال، بسکتبال، تیراندازی و کشتی اصلا از اینکه می‌توانند به عنوان مدال‌آوران نقره و برنز بازی‌های آسیایی برای خانه‌دار شدن اقدام کنند، مطلع نبودند. سعید درخشند، دبیر فدراسیون والیبال در این زمینه می‌گوید: «هول آن است که نامه‌ای به فدراسیون ارسال شود تا ما اسامی بازیکنان خود را در گوناگـو اعلام کنیم. اما هیچ نامه‌ای در این زمینه دریافت نکردیم.»علاوه بر این، سایر ورزشکارانی نیز که از این موضوع آگاهند و می‌توانند به عنوان پاداش مدال‌آوری در گوناگـو خانه‌دار شوند از پاداشی که به آنها تعلق گرفته، راضی نیستند. حسین عسگری که دارنده مدال برنز دوچرخه‌سواری در گوناگـو است، توضیح می‌دهد: «باید بخشی از پول را خودمان بدهیم و بعد جایی برویم که اصلا مناسب زندگی نیست. آنجا که برای خانه‌های مدال‌آوران در نظر گرفته شده جای زندگی نیست.»

سجاد اثشوریان نیز که مدال برنز مسابقات رنزه‌برداری بازی‌های آسیایی را کسب کرده به این موضوع اشاره می‌کند: «محل واحدهای مسکونی اهدایی به قدری دور است که ارزش گرفتن ندارد. برای من که اردبیلی هستم و ورزشم را در خود تهران پیگیری می‌کنم، داشتن خانه‌ای دورتر از هشتگرد و پرنذ نیازی نیست. این خانه‌ها به درد فروش هم نمی‌خورد، چون در طرح مسکن مهر قرار دارد. خانه‌ای که قایل زندگی نیست و اختیاری هم برای فروش نداریم به چه درد می‌خورد؟»

طرح سازمان تربیت بدنی و صندوق حمایت از قهرمانان و پیشکسوتان ورزشی برای خانه‌دار شدن مدال‌آوران بازی‌های آسیایی خوب است، اما بهتر بود این طرح به گونه‌ای اجرا می‌شد که حداقل دردی از دردهای آنها را دوا کند. نه اینکه نتیجه این مشارکت خانگی شود دور از محل زندگی و تمرین آنها.

نقل و انتقالات

دو مربی خارجی در لیگ یازدهم

بوناچیج شاهین بوشهر یشیح شهرداری

■ کمتر از ۴۵روز به آغاز فصل یازدهم لیگ برتر باقی‌مانده و باشگاه‌های لیگ برتری در حال کامل کردن تیم خود هستند، روز گذشته دو تیم تکلیف سرمربی خود را مشخص کردند تا مرحله آماده‌سازی خود را شروع کنند. تیم شاهین بوشهر بعد از مشخص شدن تکلیف هیات‌مدیره و سرپرست باشگاه در اولین اقدام سرمربی خود را انتخاب کرد. پس از مذاکره و توافق نهایی با لولکوبوناچیج، سرانجام او به عنوان سرمربی تیم فوتبال شاهین بوشهر در فصل آینده انتخاب شد. بوناچیج چهارشنبه برای عقد قرارداد رسمی به بوشهر می‌رود. مجید ابوالفتحی، سخنگوی باشگاه شاهین بوشهر در مورد انتخاب بوناچیج گفت: «او مربی‌ای است که نظم و انضباط خاصی دارد و ما مشکل اخلاقی در او نمی‌بینیم. از نظر اخلاقی صددرصد کامل است و ما بر اساس رتبه‌بندی که صورت‌گرفته بوناچیج را انتخاب کردیم. لوکا از سایر گزینه‌ها امتیاز بیشتری گرفته است. بوناچیج اخلاق تندی دارد، اما انحراف اخلاقی ندارد.»رئیس هیات‌مدیره باشگاه شاهین بوشهر در مورد اهداف هیات‌مدیره جدید می‌گوید: «ما یک اردو در ترکیه برگزار خواهیم کرد. همچنین یک منشور خاص را برای شاهین در نظر گرفتیم و یک افق و برنامه سه ساله داریم که می‌خواهیم این تیم ماندگار شود و الگویی در باشگاه‌داری حرفه‌ای باشد. در این منشور تعریف کرده‌ایم که نباید متن زیر سایه حاشیه قرار گیرد. به دنبال استعدادیایی و ساختن بازیکنان جدید هستیم. همچنین معتقدیم در بخش خصوصی‌سازی باید راه منطقی کشور ترکیه را در باشگاه‌داری طی کنیم.»

یشیح برای سومین بار در ایران

■ تیم شهرداری تبریز زودتر از همشهری خود دست به کار شد و به طور قطعی مربی خود را انتخاب کرد. در حالی که با درخواست مسوولان باشگاه شهرداری تبریز، حمید درخشان، حمید استیلی و علی‌اصغر مدبرروستا برای هدایت این تیم تبریزی برنامه داده بودند، در نهایت میوراگ یشیح به عنوان سرمربی ودید تیم فوتبال این باشگاه انتخاب شد. یشیح که متولد ۱۹۵۸ است، در دوران بازیکنی‌اش در تیم‌های پارتیزان بلگراد، التای و تاروزان اسپور ترکیه بازی کرد و هشت مرتبه هم پیراهن تیمیلی یوگسلاوی را بر تن کرد. این مربی طی سال‌های گذشته هدایت تیم‌هایی از جمله پارتیزان بلگراد، زسکا صوفیه و تیم‌هایی از کشورهای ترکیه، لیبی، رومانی و چین را برعهده داشته است. او در سال ۲۰۰۴ سرمربی تیم پگاه گیلان شد و سال ۲۰۰۷ هم هدایت تیم شیرین‌فرز کرمانشاه را برعهده گرفت، البته در هیچ کدام از تیم‌های ایرانی موفق نبود. طبق توافقات انجام‌شده هفته آینده یشیح به تبریز می‌آید و مراسم معارفه او برگزار می‌شود و سپس از هفته آینده تمرینات تیم آغاز می‌شود. در انتخاب‌های این دو باشگاه نکته جالب این بود که حمید درخشان گزینه موردنظر هر دو تیم بود. اما به نظر می‌رسد به دلیل رقم بالای موردنظر درخشان هر دو باشگاه از جذب او انصراف دادند. پاس همین نیاز کمالوند را به عنوان سرمربی خود انتخاب کرده است.

گزارش

انتقاد قدیمی‌های آلمان از بالاک

خداحافظی کن، برو!

■ ماجرای خداحافظی اجباری میشائیل بالاک از تیم‌ملی آلمان همچنان بازتاب گسترده‌ای در این کشور دارد؛ پس از آنکه یواخیم‌لو در جمع خبرنگاران اعلام کرد تیمش با بازیکنان جوان می‌تواند در رقابت‌های یسور ۲۰۱۲ نتایج بهتری بگیرد، مساله خداحافظی بالاک را مطرح کرد. او گفت به همراه سران فدراسیون فوتبال آلمان به این نتیجه رسیده تا از بالاک برای آخرین‌بار در بازی دوستانه برابر برزیل عودت کند و بعد پرونده بازی‌های این بازیکن را برای همیشه در تیم ملی ببندد. این حرف‌ها با واکنش تند بالاک رویه‌رو شد و این بازیکن چنین تصمیمی را مسخره خواند: «به نظر من چنین بازی‌ای یک کمدی خنده‌آور است. بسر این نکته واقفم که برای ادای دین به هوادارام باید در این بازی شرکت کنم ولی باید بگویم هیچ‌گاه چنین پیشنهادی را قبول نخواهم کرد و در این بازی دوستانه شرکت نخواهم کرد.» پس از این ماجرا بود که خیلی‌ها، این فرضیه را مطرح کردند که بالاک از اینکه شمار بازی‌هایش در تیم ملی به عدد صد نرسیده، ناراحت است. بالاک ۹۸ بازی ملی دارد و در صورت بازی برابر برزیل شمار بازی‌هایش به عدد ۹۹ می‌رسد. البته مطرح شدن چنین موضوعی هم خشم قدیمی‌های آلمان را برانگیخته است. پل برانتینر، مدافع کناری دهه ۷۰ تیم ملی آلمان با انتقاد از جنجال‌های اخیر گفت: «در بایرن مونیخ همیشه بازوبندم را زیر پیراهن مخفی می‌کردم چراکه نیاز نداشتم تیم بداند که من رئیس‌شان هستم. ۵۰ بازی ملی دیگر چیست؟ یا صد بازی ملی؟ بالاک ۹۸ بازی ملی دارد. صد یا ۱۵۰ بازی ملی کلاما عادی و بی‌اهمیت است.» برانتینر ۵۹ ساله آرزو کرد، بالاک هم‌اوت در بازی دوستانه برابر برزیل بتواند از رقابت‌های ملی کناره‌گیری کند. او با وجود انصراف بالاک به او پیشنهاد کرد، پیشنهاد فدراسیون فوتبال آلمان را بپذیرد و به آن تن بدهد. او گفته شایسته است بالاک یکبار دیگر هم بازی کند. به باور برانتینر، هافبک کنونی بایرولرکوزن می‌تواند در جریان بازی با هواداران و همبازیانش در تیم ملی خداحافظی کند چراکه دورانی باشکوه را در تیم ملی داشته است.